

s ključi bi odprl zlate gradove in s krono bi zagospodoval tem zlatim gradovom.«

Delavec se je praskal za ušesi in se kesal, da ni verjel kači in ji ni vzel ključev z repa in zlate krone z glave, pa vse kesanje je bilo prepozno.

Drugi dan so šli gledat v dolinico, kjer se mu je bila prikazala nema kača, pa niso našli ničesar — ne kače ne klobuka.

JOSIP JERAS:

Deklice iz preteklosti.

(Dalje.)

KAMAITA, MAJHNA EGIPČANKA POD FARAONOM RAMZESOM II.

a ravni strehi vile kraljevih otrok sta tiho kramljala Kamaita, faraonova hčerka, in pritlikavec Knumotpu. Pogovor je bil gotovo jako važen, toda za psa Piruita preveč dolgočasen. Dvajsetkrat je napravil krog okolo igrač, ki so bile razmetane na tleh in ga sicer niso zanimale: punčke iz posteklene prsti, golobi in race na koleščkih, kuhinjska posoda v malem, vrtavke in žoge. Zdaj je zeval...

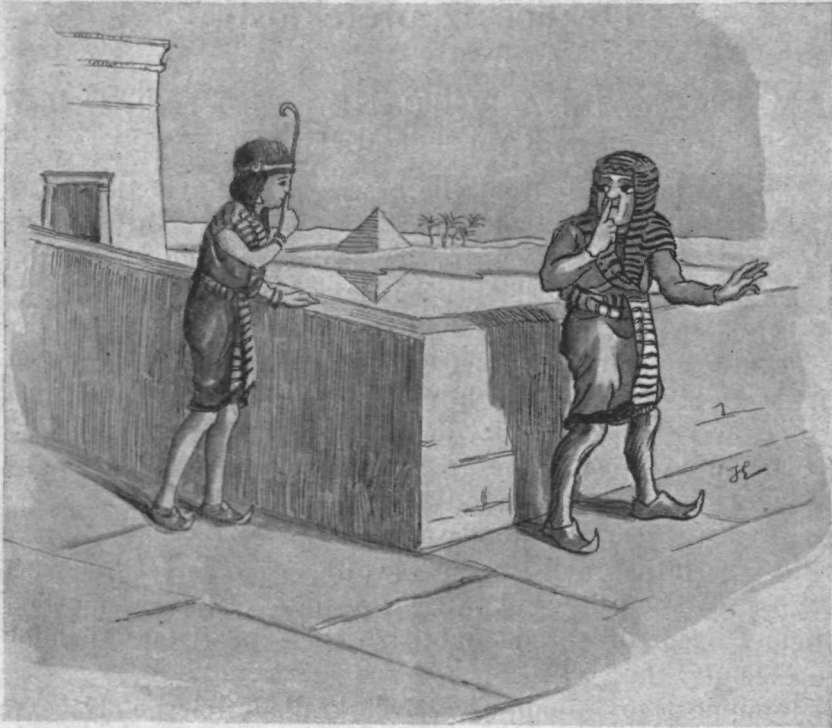
Končno je na žvižg Knumotpua dvignil glavo. Kamaita, najdražji Ramzesov otrok, se je ločila od svojega zaupnika, položila kazalec na ustna in mu s tem priporočila molčanje.

Pritlikavec je napravil isto in s svojim psom je šel doli po stopnicah trinadstropne vile. Prekoračil je vrtove kraljevega mesta in se napotil po dolgem drevoredu nubijskih palm proti faraonovemu zasebnemu stanovanju.

Šel je mimo trgovin, mimo vojašnic kraljeve telesne straže, mimo kraljičinega paviljona in je došel končno h glavnemu dvoru. Pred vhodom v palačo so stali na straži lidijski stražarji. Na glavi so imeli okrogle čelade, oblečeni so bili v egipčanska krila in oboroženi z dvo- reznimi meči. Težko je bilo priti do faraona Ramzesa, sina Solnca, kralja dveh Egiptov. Ker pa so vsi vedeli, da je Knumotpu gospodarjev ljubljeneec, ni prav nič motilo vojakov, ko sta mali mož in njegov četveronožni spremljevalec prestopila prag kraljeve palače.

Pritlikavec je prišel najprej v častno dvorano, ki je bila okrašena s stebriči. V njej je kralj sprejemal in tu so oboževali boga-kralja. Potem je šel mimo visokega prestola, olepšanega z zastavicami, na katerem je sedel Ramzes, kadar je blagovolil sprejemati svoje podanike. Končno je stopil v glavno sobo kraljevega zasebnega stanovanja, kjer so se številni služabniki trudili okolo sina Solnca. Tu so bili:

kraljevi brivci, ki so edini imeli pravico briti njegovo brado in mu striči lase; lasničarji, ki so položili na njegovo glavo barvane vlasulje in kačjo glavo; sluge, ki so čistili in gladili njegove nohte, počrnili njegove veke ter belo in rdeče pobarvali njegova ustna in lica. Ta dan je nameraval faraon pokloniti žrtev v Amonovem svetišču in zato so ga posebni sluge oblekli v svečano odelo: v dolgo haljo iz finega platna, na kateri je bil poseben predpasnik, tkan iz zlata in okrašen z raznobarno steklenino. Na nogah je imel bogate nazaj zakrivljene opanke.

Knumotpu se je vrgel na tla pred gospodarjem, ki mu je prijateljsko namignil, nakar se je umaknil v kot, kjer je mirno čakal, dokler ni bil kralj oblečen in nalepotičen. Kmalu so se brivci, lasničarji, sluge in vsi služabniki in strežaji globoko priklonili in odšli drug za drugim. Ko je Ramzes odslovil vse svoje služabnike in je končal z narekovanjem nekaterih povelj posebnemu pisarju, ki jih je pisal na papirus, je podprl čelo na desno roko in se je poglobil v razmišljanje.

»Knumotpu,« je izpregovoril nenadoma, »razloži mi, če moreš, zakaj je gospodar Egipta, najmogočnejši kralj sveta, bog, sin Solнца, žalosten, vedno žalosten; zakaj so njegove noči same težke sanje in njegovi dnevi sama otožnost. Toda ti, slabotno in neprijetno bitje,

ki nisi več vreden kot drobec prahu, se vedno zadovoljno smeješ in prepevaš.«

»Gospodar,« je odgovoril pritlikavec, »nič ni lažjega kot to. Ali vam smem povedati med štirimi očmi?«

»Pristopi bližel!«

»Evo, zakaj ste žalostni: Predvčerajšnjim je eden vaših sužnjev ukradel vam namenjeno lubenico, pojedel jo je in je umrl v strašnih bolečinah. Ker vas je obvaroval gotove smrti, ste se odločili, da poklonite žrtev bogu Amonu, zaščitniku Teb.«

»Ali je to vse, kar veš?«

»Ne, gospod, vem še tole: Pred dvema mesecema so nesli faraona, vašega slavnega očeta, k večnemu počitku tja v njegovo piramido. Čeprav je on vas določil za svojega naslednika, so tedaj govorili, da hočejo spraviti uporniki namesto vas na prestol...«

»Koga vendar? ...«

»Imenovali so nekoliko zarotnikov; označili so več ljudi, ki so stremili po prestolu, toda dokazov za to ni bilo. Vi ste upali na kak znak kesanja, ali otrovana lubenica vas je poučila, da so pripravljali za vašim hrbtom zaroto.«

»In potem?«

»To so vzroki, ki potemnujejo vaše čelo. Jaz, jaz nimam zavistnežev, mene nihče ne misli zastrupiti, jaz nimam skrbi, da bi bil kralj in bog. To so vzroki moje veselosti.«

»Kaj še govore v moji palači?«

»Da je odšel predvčerajšnjim vaš stric Nakiti na lov na leva in da bo obupan, ko bo zvedel ob svojem povratku, da je eden njegovih sužnjev ukradel vam namenjeno lubenico.«

»In zakaj bo obupan?« — »Ne vem, gospod.«

»Nasprotno, Knumotpu, ti veš dosti preveč stvari... Pomni, da so časih izginili faraonovi služabniki zaradi manj resnih vzrokov.«

Ramzesove obrvi so se trdo nagrbančile; nasprotno se je pritlikavec še veseleje smejal in nemarno je mali mož gladil glavo svojega hrta.

»Vaše veličanstvo, ali mi dovolite en predlog?« — »Da čujem!«

»Stavim zlato ogrlico za batinanje, da vrnem veselje v vaše srce in da za vselej preženem vašo žalost.«

»Knumotpu, veruj mi, da boš šiban, če sprejemem tvojo ponudbo.«

»Naj poizkusi vaše gospodstvo.« — »Kaj naj storim?«

»Je čisto enostavno. Princezinja Kamaita bi vam rada pokazala novo igro, ki od včeraj dalje zabava vso vilo otrok. Pozovite jo sem, preden odidete v Amonovo svetišče.«

»Ali me imaš za drobnega dečka?« je odgovoril Ramzes razdraženo, »ali me misliš razvedriti z otročjimi zabavami?«

»Gospod, obljubili ste...«

»Naj bo; srečen bom, ko bom mogel biti nekoliko časa s svojo ljubljeno hčerko. Toda, Knumotpu, tepen boš!«

»Jaz bom imel zlato ogrlico. Da mi pomagate tudi vi zaslužiti jo, prosim vaše veličanstvo, da sme princezinja Kamaita dovesti s seboj svoje bratrance Mikerinosa, Ameresa in Sahurija, Nakitijeve sinove. Ko jih boste sprejeli, naj bo navzočna samo kraljica, vaša vzvišena soproga.«

»Vse to ti dovoljujem. Toda ti boš šiban, Knumotpu!«

(Dalje prihodnjič.)

Pozimi.

*Po poljani širni
burjica razsaja,
nam pa sneg poredni
kar naprej nagaja.*

*Ali, burja, veš li,
ptički nismo norčki —
tamkaj v smreki gosti
varni so prostorčki ...*

*In preveč mi šale,
snežec, ne poznamo;
če greš štupo-ramo,
stresemo te v jamo!*

*Dečica nam v hiško
pridno zrnja nosi,
teta Urša ga pa
kar na dvor natrosi.*

Albin Čebular.